

der stadig havde status som krigsfanger.

Rationerne blev reduceret igen kort efter dette: en direkte nedskæring blev registreret i Quartermaster Reports. Men der blev også foretaget indirekte nedskæringer. Den ene var virkningen af de ekstraordinære forskelle mellem antallet af fanger som angivet på rationeringslisterne og de officielle regnskaber og mellem optællingerne i lejren og det faktiske antal fanger i lejrene.

Den omhyggelige general Lee blev så bekymret over disse uoverensstemmelser, at han sendte et udfordrende telegram fra sit hovedkvarter i Paris til SHAEF's hovedkvarter i Frankfurt:

"Dette hovedkvarter har betydelige vanskeligheder med at etablere et passende grundlag for at rekvirere rationer til de krigsfanger, der i øjeblikket er tilbageholdt på denne skueplads... Som svar på forespørgsler fra dette hovedkvarter ... har SHAEF offentliggjort adskillige varierende opgørelser over antallet af fanger på skuepladsen."

Han citerer derefter den seneste SHAEF-opgørelse:

"Kabel ... dateret 31. maj angiver 1.890.000 krigsfanger og 1.200.000 afvæbnede tyske styrker til rådighed. De bedste tilgængelige tal i dette hovedkvarter viser krigsfanger i ComZ 910.980, i ComZ midlertidige indhegninger 1.002.422 og i Twelfth Army GP 965.125, hvilket giver i alt 2.878.537 og yderligere 1.000.000 afvæbnede tyske styrker i Tyskland og Østrig."

Situationen var forbløffende: Lee rapporterede en million eller flere mænd i den amerikanske hærs lejre i Europa, end SHAEF sagde, at den havde i sine bøger. Men han kæmpede med vinden: han var nødt til at basere sin madudlevering på det antal fanger, som SHAEF G-3 (operationer) havde givet ham.

I betragtning af den generelle uro var svingende og upræcise opgørelser sandsynligvis uundgåelige, men mere end 1 million fanger kan faktisk ses forsvinde mellem to rapporter fra Theatre Provost Marshal, der blev udsendt samme dag, den 2. juni. Den sidste i en række daglige rapporter fra TPM logger 2.870.400 krigsfanger på lager den 2. juni. Den første rapport i den nye ugentlige serie, der er dateret samme dag, siger, at der kun er 1.836.000 til rådighed. På et tidspunkt i midten af juni blev fangestyrken på rationeringslisten vist som 1.421.559, mens der ifølge Lee's og andre beviser sandsynligvis var næsten tre gange så mange.

At sprede rationerne tyndere var en måde at garantere sultedøden på. En anden blev opnået ved en underlig bogføring i hæren i juni og juli. En million fanger, som havde modtaget i det mindste noget mad på grund af deres nominelle krigsfangestatus, mistede deres rettigheder og deres mad, da de i hemmelighed blev overført til DEF-status. Skiftet blev foretaget bevidst over mange uger med omhyggelig opmærksomhed på at opretholde plausible balancer i SHAEF's ugentlige POW- og DEF-rapporter. (Diskrepansen mellem dem, der blev "flyttet" fra POW-status i perioden fra 2. juni til 28. juli, og dem, der blev "modtaget" i DEF-status, er kun 0,43 procent). Denne omklassificering til DEF krævede ikke nogen overførsel af mænd til nye lejre eller involverede nogen ny organisation for at få tyske civile forsyninger til dem. Mændene blev, hvor de var. Det eneste, der skete, var, at deres sparsomme smule mad fra den amerikanske hær blev stoppet ved hjælp af en skrivemaskines klirren.

Virkningen af en politik, der var arrangeret ved hjælp af regnskaber og formidlet ved hjælp af blink og nik - uden skriftlige ordrer - var først at mystificere, derefter at frustrere og derefter at udmatte de officerer på mellemste rang, der var ansvarlige for krigsfangerne.

En oberst i Quartermaster Section i de fremskudte amerikanske kampenheder skrev allerede den 27. april en personlig bøn til Quartermaster General Robert Littlejohn: *"Bortset fra de 750 tons, som vi har modtaget fra 15. armé, er der ikke modtaget nogen fø-*

Det var den amerikanske hærs politik ikke at give dem "husly eller andre bekvemmeligheder". I fangelejrene boede mændene i huller i jorden, som de selv gravede.

devarer, og jeg forventer heller ikke at modtage nogen. De ønskværdige klasse II og IV (rationer), som vi har modtaget, er udelukkende kommet fra hærenes side, efter personlig appel og har været ubetydelige i forhold til de krav, som tilstrømningen af krigsfanger stiller til os."

Rygterne om forholdene i lejrene gik i den amerikanske hær. "Hold da op, de lejre var dårlige nyheder," sagde Benedict K. Zobrist, en teknisk sergent i lægekorpsset. "Vi blev advaret om at holde os så langt væk, som vi kunne." I maj og begyndelsen af juni 1945 undersøgte et hold af læger fra det amerikanske lægekorps nogle af lejrene i Rhinlandet, hvor der var lidt over 80.000 tyske krigsfanger. Rapporten mangler i den relevante afdeling i National Archives i Washington, men to sekundære kilder gengiver nogle af resultaterne. De tre største dødsårsager var diarre og dysenteri (behandlet som én kategori), hjertesygdomme og lungebetændelse. Men lægerne registrerede også dødsfald som følge af "afmagring" og "udmattelse", hvilket er en anstrengelse af den medicinske terminologi. Og deres data afslørede dødsrater, der var 80 gange så høje som enhver norm i fredstid.

Kun 9,7 procent til 15 procent af fangerne var døde af årsager, der klart var forbundet med mangel på mad, såsom afmagring og dehydrering og "udmattelse". Men de andre sygdomme, som direkte kunne tilskrives eksponering, overbelægning, snavs og manglende sanitet, blev uden tvivl forværret af sult. Som rapporten bemærkede: *"Eksponering, overfyldte stalde og mangel på mad og sanitære faciliteter bidrog alle til disse for høje (døds)tal."* Det skal huskes, at disse data blev taget fra krigsfangelejrene, ikke fra DEF-lejrene.

Ved udgangen af maj 1945 var der allerede flere døde i de amerikanske lejre, end der ville dø i atomsprængningen i Hiroshima.

Den 4. juni 1945 meddelte et telegram underskrevet "Eisenhower" Washington, at det var *"tvingende nødvendigt at reducere antallet af fanger hurtigst muligt ved at udskrive alle klasser af fanger, som de allierede sandsynligvis ikke vil få brug for"*. Det er svært at forstå, hvad der var årsagen til dette telegram. Ingen årsag til det fremgår af den massive telegramtrafik, der overlever perioden i arkiverne i London, Washington og Abilene, Kansas. Og langt fra at beordre Eisenhower til at tage eller beholde fanger havde de kombinerede chefer i deres meddelelse af 26. april opfordret ham til ikke at tage flere fanger ind efter V-E-dagen, ikke engang til arbejdskraft. Ikke desto mindre blev mere end 2 millioner DEF'er beslaglagt efter den 8. maj.

I juni blev Tyskland opdelt i besættelseszoner, og i juli 1945 blev SHAEF opløst. Eisenhower, der vendte

tilbage til sin rolle som USA's øverstkommanderende general i Europa, blev militærguvernør for den amerikanske zone. Han fortsatte med at holde repræsentanter for Røde Kors ude, og den amerikanske hær meddelte også de amerikanske nødhjælpshold, at zonen var lukket for dem. Den var også lukket for alle nødhjælpsforsendelser - indtil december 1945, hvor en mindre lempelse trådte i kraft.

Fra juli overgav amerikanerne også mellem 600.000 og 700.000 tyske fanger til franskmændene for at hjælpe med at udbedre de skader, som deres land havde lidt under krigen. Mange af de overførte var i fem amerikanske lejre, der var samlet omkring Dietersheim nær Mainz i den del af Tyskland, der netop var kommet under fransk kontrol. (de fleste af de øvrige var i amerikanske lejre i Frankrig).

Den 10. juli overtog en fransk enhed Dietersheim, og sytten dage senere ankom en kaptajn Julien for at overtage kommandoen. Hans rapport er bevaret som en del af en undersøgelse fra hæren om en strid mellem Julien og hans forgænger. I den første lejr, han kom ind i, vidnede han om at have fundet mudret jord *"mennesker levende skeletter"*, hvoraf nogle døde, mens han så på. Andre krøb sammen under papstykker, som de holdt fast i, selv om det var en varm juli-dag. Kvinder, der lå i huller i jorden, stirrede op på ham med hungerødem, der udbulede deres maver i en grov parodi på graviditet; gamle mænd med langt, gråt hår så ham svagt; børn på seks eller syv år med sultens vaskebjørneringe kiggede på ham fra livløse øjne. To tyske læger på *"hospitalet"* forsøgte at pleje de døende på jorden under den varme himmel, mellem mærkerne af det telt, som amerikanerne havde taget med sig. Julien, som havde kæmpet mod tyskerne med sit regiment, 3erne Regiment de Tirailleure Algeriens, tænkte med rædsel: *"Det er ligesom fotografierne fra Buchenwald og Dachau."*

Der var 103.500 mennesker i de fem lejre omkring Dietersheim, og blandt dem talte Juliens officerer 32.640, som ikke kunne udføre noget som helst arbejde. Disse blev straks løsladt. I alt to tredjedele af de fanger, som franskmændene overtog fra amerikanske lejre i Tyskland og Frankrig den sommer, var ubrugelige til erstatningsarbejde. I lejren i Sainte-

Kvindelige medlemmer af det tyske militær i en krigsfangelejr for kvinder i Regensburg, Tyskland, 8. maj 1945

En artikel dateret 24. april 1945 i en amerikansk avis indrømmer, at den amerikanske hær har dræbt 992.578 tyske krigsfanger efter tilfangetagelse i løbet af blot 21 dage fra 1. til 22. april 1945.